

¹Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, ²és éljetez szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándékkul, az Istennek kedves illatként.” ³Ellenben paráznság, bármiféle tisztátalanság vagy nyereszkeskedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó; ⁴se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség: ami nem illik, hanem inkább a hálaadás. ⁵Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyereszkeskedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége a Krisztus és az Isten országában. ⁶Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédével, hiszen éppen ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait. ⁷Ne vegyetek tehát részt ezekben. ⁸Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetez úgy, mint a világosság gyermekei. ⁹A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség.

Kedves Testvéreim!

Böjt 3.vasárnapja Oculi vasárnap, a szemek vasárnapja. Ahogyan az istentisztelet elején hallottuk a zsolnárt: Szemem állandóan az ÚRra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából.

Figyelmeztetés, jó tanács ez. Kire, mire nézel? Az ember az információinak jelentős részét a szemein keresztül kapja. Ha valakinek a szeme beteg, akkor segítségre van szüksége, hogy tájékozódni tudjon ebben a világban. Egyszer beszélgettem egy vak emberrel, aki valami ilyesmit mondott: jó néhányszor el kellett esnem ahhoz, hogy megtanuljak járni, ha nem lettek volna ott a szüleim, akkor lehet, hogy fel sem állok.

Fordítsuk ezt le az emberi lélekre. Jópárszor el kell esnünk, hogy megtanuljunk járni. A múlt héten arról beszéltem, hogy minden ember bűnös, és ezért az Isten büntetését érdemli. És valóban jó néhányszor el kell esnünk, hogy rájövünk erre, hogy nyilvánvaló legyen: nem tudunk megállni az Isten előtt, és ebből az következik, hogy mint vak ember a segítőire, adott esetben a szülei segítségét veszi igénybe, úgy vegyük igénybe mi is a mi mennyei Atyánk felénk nyújtott kezét.

Beszámoltam ennek kapcsán a múlt héten arról is, hogy Vince fiunk felállt, és ez elindította a gondolataimat: most már csak egy rövid idő, és elindul, egyre távolabb tőlünk.

Azóta Vince valóban próbálkozik, és egyre távolabb megy. Ugyanakkor pedig egyre jobban érzi az anya hiányát. Ha nem látja az anyukáját, ha nincs a közelében, akkor rosszul érzi magát, akkor sír, és keresi őt.

Vajon így keressük-e mi is szemünkkel az Istent? Így vágyunk-e az ő közelében lenni? Vagy már túl messzire mentünk tőle? Vágyunk-e még vissza hozzá?

Mai alapigénkben Pál apostol az Efezusi keresztyéneknek ír. Egy olyan világba, amelyikben a szemük előtt ott volt az ókori világ hét csodájának egyike: az efezusi Arthemis templom. A csodálatos épület, és a rengeteg oda zárandókló, Diana istennőnek, a termékenység istennőnek áldozatot bemutató ember, mind-mind elvonhatták a figyelmet az Istenről. Pál félti ezt a gyülekezetet, ahol ő maga is két évig élt, és tanította, pásztorolta őket. Tudta, hogy milyen kihívásokkal kell szembenézni, hogy mi az, ami veszélyes egy Efezusban élő ember számára. És látta azt is, hogy a gyülekezet közösségében tovább élnek az emberek által hozott szokások. És persze megerősítést látnak abban, hogy emberek százezrei teszik ugyanezt, miért lenne ez rossz? Mindenki így él!

¹Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, - írja Pál.

Követők. Mit jelent ez a szó? Ma már, az internet világában követni annyit jelent, mint rákattintani egy kis gombra az illető adatlapján, és ha ő valamit leír, akkor azt egyből látjuk. De gondolhatunk a detektívregények nyomozóira, akik követik a gyanúsítottat. Pál apostol a 'mimétész' (μιμητής) szót használja, amit a görögben a színészekre alkalmaztak, akik más ember szerepébe élték bele magukat, tehát a követés inkább utánzás, vagy ahogy egyes magyar fordításokban hozzáteszik példa követés.

Kövessétek Isten példáját, utánozzátok őt, mint szeretett gyermekei. A gyerekeken észrevettük, hogy nagyon kell vigyázni a mondatainkra, mozdulatainkra. Sokszor észreveszem, hogy gyermekeim egy adott helyzetben ugyanúgy reagálnak. Arról még fényképek is születnek, hogy pl. ugyanúgy fekszik az ágyon, ül a kanapén.

De pl. most a lassan három éves Hanga árnyékként követi Danit, és mindenben utánozza. Lehet, hogy fogalma sincs róla, hogy éppen mi is történik, de ha a bátyja azt mondta, azt csinálta, akkor az biztos jó, és követendő. A gyerekek mintákat követnek, de vajon minek tesszük ki őket. A szülőknek nagy a felelőssége, hiszen a nevelés alapja a mintakövetés.

A baba-mama szobában egy ígét felírtunk a falra. Kivetítettük a betűk mintáját, azt átmásoltuk ceruzával, majd fogtam az ecsetet és kiszíneztem. Két vonal között kellett kitölteni festékkel a teret. Azt gondoltam, hogy gyorsan meglesz, e helyett több napon keresztül készült az alkotás, éppen ahogy szabadidőm volt. Lassan haladtam, mert nagyon oda kellett figyelni, hogy a vonalak között maradjak, hogy valóban a mintát kövessem és a végeredmény ha nem is szép, de olvasható legyen.

Mintát követni nem könnyű, de ha sikerül, akkor annak eredménye van.

Pál ma a mintakövetésre hív. Szemem állandóan az Úrra néz... legyetek az Istennek követői, mint szeretett gyermekei. ²és éljetez szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándékkul, az Istennek kedves illatként.”

A példakövető életet az jelzi, hogy szeretetben élek, hogy „feláldozom” magam. Itt persze nem a mártírhalálra kell gondolni, hanem arra, hogy lemondok a saját önös érdekeimről, a másik miatt. Ahelyett, hogy önmagamnak szerzek örömet, a másik felé fordulok.

Ez a böjt második fontos szabálya. Az elsőről a múlt héten beszéltem: hallgatni az Istenre az ő szavára, és a Vele való kapcsolatban épülni. Most pedig az ő példáját követve áldozatot hozni, lemondani a saját vágyaimról.

Milyen önös vágyak voltak Efezusban? Ezt írja Pál:

³Ellenben paráznaság, bármiféle tisztátalanság vagy nyereszkeskedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó; ⁴se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség: ami nem illik, hanem inkább a hálaadás.

A böjt, lemondás. Lemondok valamiről amit fontosnak gondolok azért, hogy közelebb kerüljek és másokat is közelebb vezessek Istenhez. Azt hiszem, Pál sorai ma is nagyon aktuálisak, hiszen ugyanezek a kísértések vesznek körül bennünket is. Nézzük meg napjaink népszerű témáit, a példaképeket, akiket elénk állít a világ: paráznaság, tisztátalanság, nyereszkeskedés, szemérmertlenség, ostoba beszéd, kétértelműség.

Ma is ezt látja a szemünka tv képernyőjén, az újságok hasábján, az interneten. Erre mondja Pál: szóba se kerüljön közöttetek.

Le kellene szoknunk ezekről. De azt mondjuk szórakoztatnak, kikapcsolnak, és én is ezt mondom. És Pál szavait hallva, nekem is bűnbánattal kell megvallanom. A helyett, hogy Istenre függesztem a tekintetemet, hogy – ahogy ő mondja – hálát adnék neki mindazért amivel megajándékozott, a helyett hiábavaló dolgokkal foglalkozom.

Nagyon rossz érzés, amikor a valamelyik gyerek kap egy ajándékot, egy igazán értékes dolgot, ami fejleszti őt, ami segít, ami kikapcsolja, és a gyerek mégis a reklámokban belesulykolt, értéktelen kacat után sír, és félredobja azt amivel mi szeretjük volna megajándékozni.

Pedig ugyanezt tesszük. Nem vesszük észre, hogy amivel Isten megajándékozott, azt az ő szeretetéből van, az értékes, az hasznos a mi számunkra, és félredobjuk, és azok után a dolgok után nyúlunk, amelyek lehet, hogy ideig-óráig boldogságot sugallnak, de csak tönkretesznek, leépítenek.

⁵Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyereszkeskedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége a Krisztus és az Isten országában. ⁶Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédével, hiszen éppen ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait. ⁷Ne vegyetek tehát részt ezekben.

⁸Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetez úgy, mint a világosság gyermekei. ⁹A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség.

Kr.u. 110-ben egy Efezustól északra fekvő római tartomány kormányzója a következő levelet írja Trajanus császárhoz:

„Uram, alapelvnek tekintem, hogy minden kétes ügyet eléd terjesszek. Mert hiszen ki tudna jobban eligazítani bizonytalanságomban, vagy segíteni tájékoztatlanságomban?

[...]Eddig azok ellen, akiket a kereszténység vádjával terheltén idéztek ítélszékem elé, a következő módon jártam el. Megkérdeztem tőlük, keresztények-e. Azokat, akik kereszténynek vallották magukat, másodszor és harmadszor is megkérdeztem, és büntetéssel fenyegettem meg őket. Akik még ezután is kitartottak, azokat kivégeztettem. [...]

Akik kijelentették, hogy nem keresztények, és nem is voltak azok, amennyiben útmutatásom szerint az istenekhez fohászokdtek, és képmásod előtt, amelyet erre a célra az istenszobrokkal együtt odaállítottam, tömjén- és boráldozatot mutattak be, azonkívül káromolták Krisztust - márpedig az igazi keresztények ilyesmire állítólag semmi áron sem kényszeríthetők -, azokat elbocsátottam. [...]

A jelentések szerint azonban az a legnagyobb vétkük vagy eltévelyedésük, hogy bizonyos meghatározott napon hajnalhasadta előtt összegyülekeznek, és váltakozva karban énekelnek az istennek hitt Krisztus tiszteletére, és esküvel kötelezik magukat, nem ám valami gáztetre, hanem arra, hogy nem lopnak, nem rabolnak, nem követnek el házasságtörést, nem szegik meg esküjüket, a rájuk bízott letét kiadását felszólítás esetén nem tagadják meg: ennek végeztével pedig rendszerint szétszélednek; majd ismét összejönnek, hogy közösen fogyasszák el közönséges és ártatlan lakomájukat; [...] Ezért... hozzád fordulok tanácsért. Mert meggondolásra méltónak láttam ezt a dolgot, legfőképpen a vádlottak nagy tömege miatt;”

Pliniust, aki arról híres, hogy a császárt dicsőítő költeményt írt, elbizonytalanították a keresztyének. Nem azért, mert olyan meggyőzően érveltek, hanem mert életük világosságként ragyogott.

A kommunizmus áldozatainak emléknapján a rádióban elhangzott műsor végén mondta a riporter: jó lett volna még beszélni az egyházi áldozatokról, de arra most nem jutott idő.

Most had szánjak erre egy kis időt: Ordass Lajos püspök, amikor koholt vádakkal börtönbüntetésre ítélték ezt mondta az utolsó szó jogán: "Lehet, hogy amikor önök lelkiismeretük mérlegére engem és cselekedetemet ráhelyezik, ítéletet fognak mondani, bűnösnek fognak hirdetni és ezért büntetést fognak szabni rám. Ezt is alázatos szívvel és csendesen elfogadom. Egyelőre fátyollal takart és érthetetlen lesz számomra az Isten akarata elítéltetésem esetén, de elfogadom alázatos lélekkel Istentől, mert tudom, hogy elítéltetésemben is az ő áldott akarata fog megvalósulni."

Sokan Plinius és Ordass idejében is megtagadták a hitüket, mert féltették az életüket, mert féltették a családjukat, mert nem akartak konfrontálódni. Ma is sokakat üldöznek a világon a Jézus Krisztusba vetett hitük miatt. Mi most békességben élhetünk, vajon tud-e így világítani a mi életünk, ahogy Plinius korába a keresztyének, vagy ahogyan a kommunizmus idején Ordass püspök élete, nem az ellenségeink, hanem a barátaink, családtagjaink előtt?

Ne engedjük a Sátán csábításának, hogy elkényelmesítsen bennünket. Szegezzük a tekintetünket arra az Istenre, aki tényleg szeret bennünket, és ha nem is értjük sokszor, hogy mindaz ami történik velünk miért van, de higgyük azt, hogy az ő akarata fog megvalósulni, minden körülmények között. Adjunk hálát neki. Legyen a bűjtünknek ebben a szakaszában a főszerep a szemeinkké, amelyekkel lássuk meg a világosságot és növekedjünk benne, ahogyan a tavaszi virág kibújik a föld alól és növekszik a nap melegében.